

[Drachmann.]

sættes ind og nye Veje, nye Systemer maa tilrettelægges. Fra den luftige Eksportpolitik's svigefulde Rekordtal vil vi blive tvunget over til at søge den faste Bund at bygge paa, over til Hjemmemarkedet, til Selvforsyningen som det principale, med aftalesikrede Eksportkontingenter til Betaling af den nødvendige Import i den internationale Vareudveksling, i hvilken vi selvfølgelig altid vil være et Led, og som altid vil blive opretholdt.

Men det er klart, at vi paa ingen Maade kan vente, at vi, udstyrede som vi nu er, med det told- og handelspolitiske System, vi nu sidder inde med, vil kunne honorere de nye Krav, Tiden stiller til os. Vi maa kvittere det, som ikke kan holde længere, og fremme det, som vi bevidst har forsømt til Fordel for at bygge paa denne Fata Morgana-Udvikling, som jeg har omtalt i denne min Tale, denne Fata Morgana-Udvikling, hvor det danske Folk stirrede sig blindt paa Eksportens stadig væk større Tal, medens man saa fuldstændig bort fra, at denne Eksport drog en tilsvarende Import med sig, og at en nok saa solid Vej vilde være at sætte ind paa en Begrænsning af Importen, saa man kom tilbage til mere og mere selvstændigt at staa paa egne Ben bogstavelig talt i nationaløkonomisk Henseende. Det Krav, der ligger heri, vil i alt Fald ikke nu kunne afvises, simpelt hen fordi det, som vi ikke foretog frivilligt, det dikteres os nu udefra.

Det, det først og fremmest gælder om, er da i denne Situation at skaffe os som Nation betragtet vor fulde økonomiske Bevægelsesfrihed tilbage baade udadtil og indadtil. Hertil er det, vort Lovforslag sigter, og jeg fremhæver endnu en Gang, at denne Bevægelsesfrihed har vi ikke i Dag.

Den første Paragraf i vort Forslag gaar, som det vil ses, ud paa at give Udenrigsministeren en Bemyndigelse til at opsiges Konventionen af 22. December 1930 om økonomisk Tilnærmelse, den saakaldte Oslo-Konvention. Da vi fra konservativ Side tiltraadte det Lovforslag, som i sin Tid førte Danmarks Tiltrædelse af Oslo-Konventionen ud i Livet, var det under en bestemt Forudsætning, som jeg den Gang havde den Ære som Ordfører at gøre Rede for, nemlig at den defensive Fællesoptræden, som laa i Konventionen, eller jeg maa maaske hellere sige, som laa bag Konventionen, blev sat i Højsædet. Vi var bange for de almindelige Følger af denne Konvention, bange for, at den blot skulde føre til, at man lammede det danske Folks Bevægelsesfrihed og sagde til det danske

Folk: vi maa ikke foretage Toldforhøjelser, vi maa ikke føre vor egen Toldpolitik, vor egen Erhvervs politik, thi Oslo-Konventionen forbyder det. Men vi saa bort fra vore Betæneligheder i saa Henseende, fordi vi altsaa lagde Hovedvægten paa Konventionens defensive Karakter.

Jeg minder om, at den Protokol, der blev Forløber for Oslo-Konventionen, havde et ved dansk Initiativ indsat Afsnit, som netop lagde en umaadelig Vægt paa denne Fællesoptræden udadtil; man henstillede til de forskellige Regeringer og de forskellige Lande, som tiltraadte denne Konvention, at man søgte Føling med hinanden, naar Opgaver af fælles Interesse forelaa, f. Eks. naar Lande udenfor de kontraherende Parters Kreds iværksatte Toldforhøjelser, der maatte antages at genere de kontraherende Parter.

Men alle de Forventninger, der knyttede sig hertil, har vist sig at være Illusioner. Vi føler os, det vil jeg gerne sige her i Dag, umaadelig skuffet af Oslo-Konventionen; og naar vi ønsker den opsagt, er det ikke for at gaa ud af nordisk økonomisk Samarbejde — jeg kunde fristes til at sige tværtimod —, det er tværtimod for at afklare og i givet Tilfælde at begrænse dette Samarbejde netop til Fordel for et stærkere økonomisk Fællesarbejde mellem de nordiske Stater.

Det er et lidt vanskeligt Emne at udtale sig offentligt om; men jeg vil blot sige, at maaske den Omstændighed, at man har søgt at udvide denne Konvention ud over sin naturlige Ramme, i Virkeligheden har svækket det Hovedhensyn, man her vilde kæmpe for. Jeg ved, at Oslo-Konventionen, som blev omfattet med store Forhaabninger i de forskellige Folk, der tiltraadte den, og først og fremmest i de nordiske Lande, i sin Udvikling har vakt uhyre Skuffelse, baade i Sverige og — maaske ikke mindst — i Norge, hvor man i Kredse, der ingenlunde er uden Betydning, og som i alt Fald var fremme under det skandinaviske Samarbejde under Krigen, havde Forhaabninger om, at man nu overfor de store truende Farer fra de store Magters Side, igen i Norden maatte finde hinanden i frugtbart Samarbejde.

Men vi har ikke set dette Fællesskab etableret, hverken overfor Udviklingen i det britiske Rige, i England eller i Tyskland eller overfor andre af de store økonomiske Begivenheder, der har karakteriseret navnlig det sidste Aars Tid. Derfor bliver der tilbage af Oslo-Konventionen — den Torso, den nu repræsenterer — i Virkelig-